

брат Владимир. Татарски тълмач им извика дали познават момчето. И дали ~~където~~ ^{дали} ще пожелаят да стрелят срещу него.

Яков Светославич потърси глава, обзет от непоносима болка.

- Какво ли са изпитали старшите братя когато дали заповед за стрелба?

Беластократор Александър сточи развълнуван.

- Стига... Забрави...

Яков тъкно се усмихна:

- Това не е най-лошото...

И той от това дълго мълча, втрисан в мислата на пълчиците, сякаш сред тях излизаша само нему познати видения.

- Град Владимир загина сред огън и сеч, подир осемдневна обсада. Камъните на обсадните машини се спли като градушка върз домовете и ги сринали до основи. Владиката, великата княгиня, със всичките си снахи, дътери, невръстни синове и зълци, се скриха в съборната църква. Всички изгоряха живи в нея. Всеволод и Светослав паднали убити, с меч в ръка, зачиствайки седиците на тропостя... Там загина и моят отец Светослав на стените на Киев, заедно със старшия ми брат...

Гласът застъхна, пресечен от глух стон. Едва добави, мъпнейки сякаш на себе си:

- А пък ми учря по пътя, когато бягахме заедно с Михайловичите други от Волжско-ка Торта овец, към Венерия... Не понесе загубата. На всичко. Род, имот, оръжесство. Тя свърт и син...

Яков от това потръкна, проостря ръце към огъня, оглътен в изчиселни мисли. После бързо напри е ризан, слъзата която се търкулна по бузата му.

- Брат ми приличаше, както гледахме, на прядядо ми Изяслав. По вид, по нрав... Колкото кротък и ученлюбив, в мирни дни, през време на бой Изяслав Тавинович ниц се променял. Стурвал се в най-опасните места не забелязвал дори кога са му свалили шлема. Така и брат ми. Когато